

Sygn. akt *XVII AmE 89/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Andrzej Turliński</i>
Protokolant –	sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu 23 listopada 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w G.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o obliczenie opłaty z tytułu udzielonej koncesji

na skutek odwołania Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w G. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 14 listopada 2016 r. Nr (...)

1. oddała odwołanie,
2. zasądza od Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Andrzej Turliński

Sygn. akt XVII AmE 89/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 listopada 2016 r. Nr (...)Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) na podstawie art. 34 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.) oraz w związku z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w zw. z ust. 1 – 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387 z późn. zm.) oraz w związku z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U.2015, poz. 613 z późn.zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej ustalił dla PW (...) Sp. z o.o. (powód) opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym – (...), udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 02 maja 2011 r. znak: (...)na kwotę 2080,91 zł. (decyzja k.3 – 5V akt sądowych).

Od ww. decyzji powód wniósł odwołanie zaskarżając ją w całości.

W uzasadnieniu odwołania powód stwierdził, iż zaskarżona decyzja jest bezpodstawna, a żądanie opłaty jest pozbawione podstaw prawnych.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. art. 34 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U.2012.1059) przez błędną wykładnię polegającą na żądaniu podwójnej opłaty w kwocie 2.080,91 zł.

Powód stwierdził, że problem dotyczy głównie okresu 2010 i 2011 r., a przejawia się w tym, że podmioty, których koncesja wygasła np. w 2010 r. i w tym samym roku uzyskiwały nową koncesję były ponownie wzywane do ponownego uregulowania opłaty koncesyjnej.

Zaznaczył, że problem nie jest jednostkowy i nie dotyczy znikomych kwot. Opłaty koncesyjne wnosi się bowiem do marca każdego roku, a ich wysokość ustala się na podstawie obrotów z roku poprzedniego. A zatem w oparciu o obroty np. z 2010 r. koncesjonariusz – stacja paliw powinna, w świetle wykładni URE, zapłacić dwa razy opłatę koncesyjną w 2011 r. (za „starą” i „nową” koncesję).

Takie stanowisko jest o tyle niezrozumiałe przez powoda, że opłaty koncesyjne są naliczane na podstawie art. 34 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, który stanowi, że przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, wnoszą coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty ich działalności. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wysokość i sposób pobierania przez Prezesa URE, tych opłat, z uwzględnieniem wysokości przychodów przedsiębiorstw energetycznych osiąganych z działalności objętej koncesją, a także kosztów regulacji. Zgodnie z tym, kwestię naliczania opłat, zgodnie z art. 34 ust. 3 Prawa energetycznego doprecyzowuje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości opłat i sposobu pobierania przez Prezesa URE corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U.1998.60.387) (dalej: Rozporządzenie). Dla rozstrzygnięcia omawianego problemu najistotniejsze wydają się, zdaniem powoda, przepisy § 1 i § 4 tego Rozporządzenia, które stanowią, iż wysokość corocznej opłaty, wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja (dalej: „opłata”), stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego, uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją, osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty oraz współczynników opłat.

1. Opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3,
2. Przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, wnosi pierwszą opłatę, w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji.
3. W terminie określonym w ust. 2 pierwszą opłatę wnosi także przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej koncesją.

Zdaniem powoda wykładnia URE jest całkowita sprzeczna z celem, jakiemu miała służyć regulacja i z literalnym brzmieniem przywołanych powyżej przepisów. Genezą powstania omawianych regulacji było objęcie działalności koncesjonowanej opłatą, która będzie naliczana jednorazowo na podstawie wartości przychodów, uzyskanych ze sprzedaży produktów objętych koncesją, a osiągniętych w roku poprzedzającym. Taka interpretacja byłaby zgodna z brzmieniem przepisów koncesyjnych, które mówią o konkretnej działalności, realizowanej w oparciu o konkretną koncesję. Dotychczasowa praktyka URE potwierdzała powyższą interpretację. Za lata 2010 – 2011 URE uznawało za prawidłowe wnoszenie jednej opłaty. Po pięciu latach URE zaczęło żądać kolejnych (drugich) opłat koncesyjnych wliczonych w oparciu o te same podstawy. Takie działanie to, zdaniem powoda, wykorzystywanie przez organ państwowy kruczków prawnych.

Powód zaznaczył również, że opłata koncesyjna jako obciążenie publicznoprawne o charakterze daniny publicznoprawnej i regulujące ją przepisy muszą być interpretowane w sposób precyzyjny, a w razie wątpliwości wszelkie niejasności winny być rozstrzygane na korzyść podatnika.

W związku z tym powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji (odwołanie od decyzji k. 23 – 26 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie Prezes UOKiK wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Wniósł również o przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych przez Prezesa URE w toku przedmiotowego postępowania administracyjnego, na okoliczność prawidłowości zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 32 – 36 akt sądowych).

Pismem z dnia 21 listopada 2018 r. Prezes URE wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów – odpisów decyzji koncesyjnych wydanych powodowi:

- 1) decyzji Prezesa URE z 27 kwietnia 2001 r., znak (...),
- 2) decyzji Prezesa URE z 2 maja 2011 r., znak (...) (pismo z załącznikami k. 47 – 56V akt sądowych).

Na rozprawie w dniu 23 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w Warszawie postanowił:

1. pozostawić odpis pisma pozwanego z 21 listopada 2018 r. przeznaczony dla powoda w aktach,
2. dopuścić pismo przygotowawcze pozwanego z 21 listopada 2018 r.,
3. dopuścić dowody zgromadzone w materiale postępowania administracyjnego na okoliczności podane w pismach procesowych stron, a także dowód z dwóch koncesji udzielonych powodowi na dowód ich treści,
4. oddalić wniosek powoda o przesłuchanie stron na okoliczność uiszczania w terminie opłat koncesyjnych jako bezprzedmiotowy dla rozstrzygnięcia sprawy.

Pełnomocnik pozwanego podtrzymał na rozprawie wniosek o oddalenie odwołania. Podał, że opłata koncesyjna jest opłatą wynikającą z tytułu udzielonej koncesji. Niniejsza sprawa dotyczy opłaty od nowej decyzji koncesyjnej i z tego tytułu istnieje obowiązek uiszczenia opłaty.

Powód na rozprawę nie stawiał się, zawiadomienie o rozprawie zostało doręczone prawidłowo (protokół rozprawy k. 57 – 58 akt sądowych).

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny.

Powód Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. w G. jest spółką prawa handlowego wpisaną do rejestru przedsiębiorców KRS prowadzonego przez Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu pod numerem: (...). Przedmiotem działalności Spółki są między innymi sprzedaż detaliczna paliw, sprzedaż hurtowa paliw stałych, ciekłych, gazowych oraz produktów pochodnych (k. 11 – 17 akt sądowych).

W dniu 11 kwietnia 2011 r. wpłynął do Prezesa URE wniosek powoda, o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym - (...).

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie udzielenia koncesji, Prezes URE decyzją z dnia 02 maja 2011 r., (...), udzielił powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 11 maja 2011 r. do 31 grudnia 2030 r. (k. 54 – 56V akt sądowych).

Z tytułu udzielenia koncesji przedsiębiorca jest obligowany do wniesienia opłaty (zwanej dalej też „opłatą koncesyjną”) - zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie opłat”.

Oplata koncesyjna powinna zostać obliczona przez powoda i wniesiona na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki w terminie do 30 dni od dnia wydania mu koncesji. Prezes URE ustalił, że do tego dnia nie wpłynęła na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki opłata koncesyjna.

Powód w 2010 roku, tj. w roku poprzedzającym udzielenie powyższej koncesji, uzyskał przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości (...) zł, co wynika z Formularza opłaty koncesyjnej.

W związku z powyższym, Prezes URE pismem z dnia 19 maja 2016 r., Nr (...), wezwał powoda do wniesienia w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego pisma opłaty z tytułu udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi wraz z odsetkami za zwłokę za okres od dnia 2 czerwca 2011 r. do dnia wniesienia tej opłaty oraz poinformował o sposobie jej uiszczenia (k. 1 akt administracyjnych).

Pomimo powyższego wezwania, powód nie uiszczył opłaty koncesyjnej w terminie wskazanym w wezwaniu Prezesa URE oraz nie przedstawił organowi żadnych wyjaśnień.

W związku z powyższym, Prezes URE pismem z dnia 8 sierpnia 2016 r., Nr (...), zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia pierwszej opłaty z tytułu koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej dla PW (...) Sp. z o.o. decyzją Prezesa URE z 02 maja 2011 r. Nr (...). Jednocześnie powód został wezwany do złożenia stosownych wyjaśnień i nadesłania dokumentów, tj. wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia opłaty koncesyjnej (który to formularz został przekazany powodowi z wezwaniem do wniesienia opłaty koncesyjnej) oraz potwierdzenia uiszczenia przedmiotowej opłaty na rachunek bankowy Urzędu Regulacji Energetyki. Ponadto powód zgodnie z art. 77 § 4 k.p.a., został poinformowany o faktach znanych Prezesowi URE z urzędu, tj. o wysokości przychodów osiągniętych przez powoda w roku poprzedzającym udzielenie mu w dniu 02 maja 2011 r. koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie Obrót paliwami ciekłymi w tym gazem płynnym – (...) (k. 3 – 3V akt administracyjnych).

Pismem z dnia 06 września 2016 r. Nr (...), Prezes URE poinformował powoda, że w przedmiotowej sprawie zgromadzony został materiał dowodowy pozwalający na podjęcie decyzji. Jednocześnie na podstawie art. 10 § 1 w związku z art. 73 k.p.a. zawiadomił powoda o przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów, jak również o prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień (K. 6 akt administracyjnych).

Powód w wyznaczonym terminie nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 34 ust. 1. ustawy z dnia 15 czerwca 2012 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059), przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności, zwaną "opłatą koncesyjną".

Zasady, wysokość i sposób obliczania tej opłaty reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. nr 60 poz. 387, z późn. zm.).

Oplata ta ma charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Wynika to z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Należą one do tzw. niepodatkowych należności budżetu państwa. Zakwalifikowanie opłat koncesyjnych w taki sposób skutkuje tym, iż zgodnie z art. 2 § 2 ordynacji podatkowej do opłat tych stosuje się przepisy działu III ordynacji podatkowej "Zobowiązania podatkowe". Zgodnie z powyższym, do realizacji przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zadań wynikających z konieczności egzekwowania realizacji obowiązku sformułowanego w art. 34 Prawa energetycznego stosuje się przepisy ordynacji podatkowej w zakresie takim jak: powstanie zobowiązania

oraz jego wygaśnięcie, naliczanie odsetek za zwłokę, jak również ulg w spłacie opłaty koncesyjnej, przedawnienia zobowiązania wynikającego z art. 34 Prawa energetycznego, nadpłaty opłaty koncesyjnej oraz praw i obowiązków następców prawnych oraz podmiotów przekształconych. [za: M. Z. (red.), S. M. (red.), Prawo energetyczne. Tom II. Komentarz do art. 12-72, wyd. II Opublikowano: WK 2016].

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 rozporządzenia a 5 maja 1998 r. wysokość corocznej opłaty wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego uzyskanych ze sprzedaży produktów (wytworów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat określonych tabelą stanowiącą załącznik do rozporządzenia. Zgodnie z § 4 ust. 1 rozporządzenia opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku. Ustawa Prawo energetyczne statuuje zatem coroczny obowiązek uiszczenia opłaty koncesyjnej, który powstaje 1 stycznia każdego roku, a rozporządzenie określa termin jej płatności.

Należy w szczególności zwrócić uwagę na fakt, chociaż opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, to jednak nie odnosi się ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej, lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, wnoszonym proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta ono z udzielonej koncesji. Stanowi wprawdzie w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, ale nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji, ani też nie pozostaje w związku z realnie osiąganym przychodem w roku, w którym powstał obowiązek zapłaty opłaty. Dlatego zdaniem Sądu opłata koncesyjna stanowiąc jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega także stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie (np. w wyroku SOKiK sygn. XVII AmE 52/15).

W razie stwierdzenia, że opłata została obliczona w sposób nieprawidłowy, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, wzywa przedsiębiorstwo energetyczne do ponownego jej obliczenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W razie niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w ust. 1, lub gdy opłata ponownie została obliczona w sposób nieprawidłowy - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki dokonuje obliczenia opłaty. Po dokonaniu obliczenia, o którym mowa w ust. 2, przedsiębiorstwo energetyczne wnosi niezwłocznie należną kwotę, albo Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zwraca nadpłaconą kwotę. Powyższe znajduje zastosowanie również w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie wnieśli opłaty w terminie określonym w § 4. ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. do dnia 31 marca każdego roku, z takim zastrzeżeniem, sformułowanym w ust. 2 oraz 3 omawianego przepisu, iż w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji wnosi pierwszą opłatę przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, jak również przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wytworów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

W ocenie Sądu, na gruncie niniejszej sprawy, należy uznać, iż na powódzie jednoznacznie ciążył obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej w związku z udzieloną decyzją z dnia 02 maja 2011 r. (...) koncesją na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 11 maja 2011 r. do dnia 31 grudnia 2030 roku. Powód wypełnia przesłanki określone w § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej. Z obowiązku tego nie zwalnia powoda uiszczenie opłaty od koncesji udzielonej decyzją z dnia 27 kwietnia 2001 r. (...) i obowiązującej do 10 maja 2011 r. W niniejszej

sprawie nie mamy do czynienia – wbrew twierdzeniom powoda – z podwójnym naliczeniem opłaty koncesyjnej przez organ, ponieważ opłaty te uiszczane są z dwóch różnych tytułów.

Przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną miał możliwość wystąpienia w trybie art. 39 prawa energetycznego o przedłużenie ważności koncesji. Warunkiem skorzystania z tego uprawnienia jest złożenie wniosku o przedłużenie jej ważności nie później niż 18 miesięcy przed jej wygaśnięciem. Termin ten ma charakter materialnoprawny, a jego niezachowanie powoduje, że przedsiębiorca nie może skorzystać z uprawnienia do przedłużenia ważności koncesji przewidzianego w tym przepisie. W przypadku niezachowania przez koncesjonariusza terminu przewidzianego dla złożenia wniosku o przedłużenie ważności koncesji i konieczności wystąpienia o wydanie nowej koncesji, sytuacja koncesjonariusza jest tożsama z sytuacją przedsiębiorcy ubiegającego się o wydanie koncesji po raz pierwszy. W każdym ze wskazanych przypadków wydanie decyzji udzielającej koncesji będzie wymagało od przedsiębiorcy spełnienia przesłanek zawartych w art. 33 PE, jak również uiszczenia opłaty koncesyjnej.

Reasumując należy stwierdzić, że fakt, iż powód nie skorzystał z uprawnienia do przedłużenia ważności posiadanej przez niego koncesji przewidzianej przez przepisy Prawa energetycznego, a wystąpił o wydanie nowej koncesji, przesądza o obowiązku uiszczenia opłaty od „nowej” koncesji. Mając na uwadze to, że powód nie wniósł opłaty koncesyjnej od wydanej decyzji w wymaganym przepisami terminie, Sąd uznał, że pozwany słusznie zastosował przepisy § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja.

W tym stanie rzeczy brak było podstaw do uchylecia zaskarżonej decyzji. Dlatego Sąd na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Do kosztów niezbędnych do celowej obrony zaliczono poniesione przez pozwanego koszty zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia odwołania tj. w dniu 06 grudnia 2016 r.